דאס קינד פון זינד

די געפאַלנסטע מענשן און די העכסטע איידעלע
נעפילן ווערן אַרויסגעבראַכט אין דעם דאָזיקע
מעלוויוורדיקן און העכסט שפּאַנענדן ראָמאַן.

פון א. ד.

(פאָרזעצונג)

איז חנה האַלפּערן זיין שוועסטער ? ! די גרינע מיידל מיט איר רירנדער שיינ־קייט איז זיין בלוט און פלייש, וועלכע דערמאָנט אים שטענדיק און זי איז נע־פאָרן אים זוכן ! און פאַר זיינע אויגן איז זיין איינענע שוועסטער פאַרפירט געוואָרן; פאַר זיינע אויגן איז זי פאַר־נאַרט געוואָרן פון א שקלאַפן הענדלער; פון א קאַרעט; וועלכער האָט איר וואָר־שיינלאַך איבערגעגעבן צו שאַנדע; איר פאַרקויפט אין אַן אויסגעלאָפן הויז ! און ער, דער איינגעבורענער ברודער, האָט עס ניט געפילט און ניט געוואוסט !

פאַרוואָס איז אים באַשערט צו זיין אַזוי אומגליקלאַך ? פאַרוואָס האָט ער נעראַרפט באַרויבט ווערן פון דעם גליק צו ווערן געליבט ? פאַרוואָס האָט ער דע ראַיז דאָ — ער שטייט פאַר אייך. — ר׳ר״ס ? ! — האָט מענדל איסנערופן און עס האָט איסנעזעען, אַזוי ווי ער וואָלט ניט געקאָנט באַגרייפן דעם עטלאַכע איינפאַכע ווערטער, וואָס ער האָט איצט געהערט.

— איך בין מיכל האַלפּערן — האָט מייקל הייליבערן געענטפערט מיט א רי־רענדיקער שטימע, — איך האָב אַראָב־געריסן דעם שליישער וואָס האָט געשוועבט אויבער מיין געהיימניספולן לעבן. איר, מיט אייער קומען אהער האָט מיר גע־באַראָכט די וואָלדרייסטע איבעראַשונג. איר געשיכטע, וואָס דער אַלטער מאַטראָס האָט אייך דערציילט, איז מיין איינגע־נעשיכטע און איך באַגריס אייך איצט, אַקס מיין אייגענפיטער שוואָגער.

און מייקל הייליבערן האָט אויסגע־שטרעקט זיין האַנט צו דעם יונגן נע־שעפטס מאַן, מענדל, וועלכער איז נאָך אַלץ ניט נעקומען צו זיך פון זיין וואוגל־ריקער דערשטוינונג איבער דער דאָזיקער נייער אנטדעקונג. האָט נעכאַפּט די אויסגעשטרעקט האַנט און עס האָט זי וואַרים געדריקט.

— די אויפרעגונג וועלכע מיר האָבן איבערגעלעבט אין דער דאָזיקער קורצער צייט פון אייער באַזוך, — האָט הייל־ברן געזאָגט צו זיין נייעם פריינט, — איז צוויל פאַר אונז ביידן. אין דעם דאָזיקן צושטאַנד וועלן מיר שוואַרלאַך קאָנען קאַלטבלוטיק באַטראַכטן. וואָס מיר האָבן וויטער צו טאָן. איך דיינע דאַרום, אַז עס איז נויטיק, דאָס מיר זאָלן אָפּזיינן די זאַך ביז מאָרגן, ווען מיר וועלן זיך פאַלשטענדיק באַראַטן.

מיר וועלן דאַן בעסער אויפאַרבעטן אונ־זערע פלעגער.

— וואו נעפינט איר זיך ?

—אין האָטעל בראָדוועדער.

— נוט, מאָרגן פרי וועל איך זיך שוין מיט אייך באַגעגענען.

און ער ביידע פריינט האָבן זיך צע־שיידט מיט יעדער אין געבליבן אַליין מיט זיינע שטורמדיקע געראַנקען.

דזשיק סאַליוואַן איז געווען דער ער־שטער וועלכער האָט צוריקגעקראָגן זיין מוט. אַלע עס איז געשטאַנען אויג אויף אויג מיט דער אויסגלייכאַכער חנה האַל־פּערן אין דער אויסגלאָפענער הויז פון פּאַרן אין דער שאַנדע אַן זי איז דאָך אייער . . . . ער איז פּולוגונג געבליבן שטיל און ער האָט ניט געענדיקט.

— וואָרום האָט איר זיך אונטערבראָ־כען ? — האָט חנה געפרעגט אומרו־איק, — זי איז מיין. זאָגט איר ע וואָס ? — איך בעט אייך, פאַדערט ניט פון מיר, וואָס איך קאָן ניט ענטפערן, — האָט דזשיק געזאָגט, — מען האָט מיך פאַרפירט אויף קרומע וועגן און נעמאַכט פון מיר א גנב, א פאַרברעכער; אָבער אויך צווישן גנבים אין דאָ א געוויסער מאָראַל, ניט אַרויסצוגעבן איינער דעם צווייטן. איך נעהער שוין הייגט מער צו יענער באַנדע און איך גיב זיך די מי צו ווערן אַן ערלאַכער מאַן, אָבער די גע־ווישן אַלעמאָל אַזוי ווי זי וואָלט געוואָלט בלייבן אומבאַמערקט.

— איך שוואָר אייך ! — האָט דער יונגערמאַן אויסגערופן פונ׳ם האַרצן, — אָט, איר זעט דעם דאָזיקן מאַן וועלכן איך האָב נידערגעשטעטערט, דאָס מאַן פאַר אייך זיין א באַווייז, אַז איך שטיי ניט אין פאַרבינדונג מיט דער פרויען הענדלערקע. אויב איר ווייסט, וועל איך אייך ציינען ווי אַזוי איך האָב זי געבונ־דען און פאַרשאַרט אין איר צימער.

— און דאָס אַלעס האָט איר געטאָן פאַר מיר, אום מיך צו ראַטעווען ? — האָט חנה זיך געוואונדערט, — איר, וועלכער האָט מיר דאַמאָלסט אַזוי שענד־לאָך באַליידיקט ?

— דערמאָנט מיר ניט יענע צייט, — האָט דזשיק סאַליוואַן זיך געבעטן ביי איר און זיין שטימע האָט געציטערט, — איך גיב זאָ, אַז איך בין קענן אייך באַ־גאַנגען א שווערן פאַרברעכן, אָבער אי קאָנט ניט דעם מאַן , וועלכער ליבט מיט דער גאַנצער קראַפט פון זיין ליי־דענשאַפטלאַכער נאַטור, און וועטעס לי־בע עס וועט ניט דערווידערט. ניט אַלע אין אַזא צושטאַנד.

— און פון וואַנען בין איך זיכער, אַז איר וועט ווידער ניט פאַרליגן איבער זיך דעם קאָנטראַל ? — האָט חנה געפרעגט דערשראָקן, — ווען א מענש גלויבט ניט אין זיינע איינענע קרעפטן, טאָ ווי זאָל אים א צווייטער גלויבן ?

— איך ליב אייך ניט מער מיט יענער וודיקער ליבע, וועלכע רויבט ביים מאַן זיין פאַרשטאַנד. ווייל איך האָב זיך אי־בערצייגט אין מיין ליבע אין האַפּזונג־לאָז, — האָט דזשיק געענטפערט טרויי־עריק, — איך ווייס, אַז איר שטייט הע־כער פון מיר מיט אייער ריינעם לעבן און איידעלע געפילן, דאָס איך וואַג ניט מער צו דיינקען אַז איר זאָלט נעהערן צו מיר. הייגט קום איך צו אייך ניט מיט גלייבטער, נאָר אַלס פריינט אין נויט. איך וויל אייך באַפרייען פון אייער אומ־גליק און דערמיט נוט מאַכן כאָטש א טייל פון מיין מאַרבערבן קעגן אייך. איך פאַרלאַנג דערפאַר גאַרנישט, נאָר איי־ער פאַרציהונג.

חנה האָט מיט אירע גרויסע און טיי־פע אויגן אָנגעקוקט דעם שיינעם יונגן מאַן וועמעס געזיכט, עס האָט עדות גע־זאָגט, אַז ער רעדט אַרנסט.

— אָבער מיין געוועזענע באַלעבאָס־טע, מרס. סערע שענהאַלץ האָט מיר נעזאָגט אַז איר יאָגט זיך נאָך מיר אום הארום, אַז עס איז נויטיק, דאָס מיר זאָלן אָפּזיין די זאַך ביז מאָרגן, ווען מיר וועלן זיך פאַלשטענדיק באַראַטן.

מיר וועלן דאַן בעסער אויפאַרבעטן אונ־זערע פלעגער.

— וואו נעפינט איר זיך ?

—אין האָטעל בראָדוועדער.

— נוט, מאָרגן פרי וועל איך זיך שוין מיט אייך באַגעגענען.

און ער ביידע פריינט האָבן זיך צע־שיידט מיט יעדער אין געבליבן אַליין מיט זיינע שטורמדיקע געראַנקען.

דזשיק סאַליוואַן איז געווען דער ער־שטער וועלכער האָט צוריקגעקראָגן זיין מוט. אַלע עס איז געשטאַנען אויג אויף אויג מיט דער אויסגלייכאַכער חנה האַל־פּערן אין דער אויסגלאָפענער הויז פון פּאַרן אין דער שאַנדע אַן זי איז געבליבן אַליין מיט דעם באַ־וואונדערלאַך מר. יענמאַן איז דזשיק גע־נאַנגען מיט שנעלע טריט דורך אַלע צי־מערן פון דעם אויבערשטן פלאָר, ער איז אַראָפּ די טרעפּ צום אונטערשטן פלאָר, איבעראַל זוכנדיק, ביז ער האָט דער־גרייכט צו א קליינעם צימער ניט ווייט פונם אַרויסגאַנג פון דער הויז, וואו די אַלטע נינערטע איז געזעסן און געהיט.

(פאָרטזעצונג קומט)

לאַנגער שלאָף מאַכט ווידער פריילאַך די בייבי

"אונזער בייבי פלעגט זיך אויפוועקן עטלאַכע מאָל א נאַכט, ביז מיר האָבן אָנ־נעפאַנגען צו געבן איר אביסל קאַסטאָריא נאָך איר לעצטן מאָלצייט", האָט נעזאָגט א מוטער פון אייאוואַ. "דאָס קינד איז געשלאָפן געשמאַק פון דער ערשטער נאַכט און דאָס האָט אים געמאַכט צו אויסזען און פילן א סך בעסער". בייבי ספּעציאַליסטן אינדאָרסירן פלעטשערס קאַסטאָריא; און מיליאָנען מוטערס ווייסן ווי אַזוי די דאָזיקע פון ריינער גרינצייג, ניט שעדלאַכע צוגרייטונג העלפט בייבים אין קינדער, מיט בויך־ווייטיק, פאַרשטאָ־פונג, פאַרקילונגען, דייעריא און א. וו. די פלעטשער אונטערשריפט אין שטענדיק אויף דעם ראַפּער פון ריכטיקער קאַסטאָ־ריא. היט זיך פון נאַכעמאַכטע.

אייך ציינען ווי אַזוי איך האָב זי געבונ־דען און פאַרשאַרט אין איר צימער.

— און דאָס אַלעס האָט איר געטאָן פאַר מיר, אום מיך צו ראַטעווען ? — האָט חנה זיך געוואונדערט, — איר, וועלכער האָט מיר דאַמאָלסט אַזוי שענד־לאָך באַליידיקט ?

— דערמאָנט מיר ניט יענע צייט, — האָט דזשיק סאַליוואַן זיך געבעטן ביי איר און זיין שטימע האָט געציטערט, — איך גיב זאָ, אַז איך בין קענן אייך באַ־גאַנגען א שווערן פאַרברעכן, אָבער אי קאָנט ניט דעם מאַן , וועלכער ליבט מיט דער גאַנצער קראַפט פון זיין ליי־דענשאַפטלאַכער נאַטור, און וועטעס לי־בע עס וועט ניט דערווידערט. ניט אַלע אין אַזא צושטאַנד.

— און פון וואַנען בין איך זיכער, אַז איר וועט ווידער ניט פאַרליגן איבער זיך דעם קאָנטראַל ? — האָט חנה געפרעגט דערשראָקן, — ווען א מענש גלויבט ניט אין זיינע איינענע קרעפטן, טאָ ווי זאָל אים א צווייטער גלויבן ?

— איך ליב אייך ניט מער מיט יענער וודיקער ליבע, וועלכע רויבט ביים מאַן זיין פאַרשטאַנד. ווייל איך האָב זיך אי־בערצייגט אין מיין ליבע אין האַפּזונגס־לאָז, — האָט דזשיק געענטפערט טרויי־עריק, — איך ווייס, אַז איר שטייט הע־כער פון מיר מיט אייער ריינעם לעבן און איידעלע געפילן, דאָס איך וואַג ניט מער צו דיינקען אַז איר זאָלט נעהערן צו מיר. הייגט קום איך צו אייך ניט מיט גלייבטער, נאָר אַלס פריינט אין נויט. איך וויל אייך באַפרייען פון אייער אומ־גליק און דערמיט נוט מאַכן כאָטש א טייל פון מיין מאַרבערבן קעגן אייך. איך פאַרלאַנג דערפאַר גאַרנישט, נאָר איי־ער פאַרציהונג.

חנה האָט מיט אירע גרויסע און טיי־פע אויגן אָנגעקוקט דעם שיינעם יונגן מאַן וועמעס געזיכט, עס האָט עדות גע־זאָגט, אַז ער רעדט ערנסט.

— אָבער מיין געוועזענע באַלעבאָס־טע, מרס. סערע שענהאַלץ האָט מיר נעזאָגט אַז איר יאָגט זיך נאָך מיר אום הארום, אַז עס איז נויטיק, דאָס מיר זאָלן אויף פאַראונדנליגן, און אַז איר זייט אויבערהויפּט א באַנדיט, און א געפעראַלאַכער מענש. — האָט חנה וויי־טער נערעדט.

אויף דזשיק סאַליוואַנס געזיכט האָט זיך בעלייכט א וואַלק.

— א, סערע שענהאַלץ ! — האָט ער אויסגערופן. — זי האָט דאָך מיך דאָ־מאָלסט ניט דערלאָזן צו אייך, ווען איך בין געקומען איר הויז, אום אייך צו וואַרנען. זי איז דער טייל אין מענטש געשטאַלט, וועלכע עהאַט אייך דורך דעם קאַרטע ראַסיי נאָז פאַרשאַכערט אין דער דאָזיקער הויז פון שאַנדע אין זי איז דאָך אייער . . . .

ער איז פּולוגונג געבליבן שטיל און ער האָט ניט געענדיקט.

— וואָרום האָט איר זיך אונטערבראָ־כען ? — האָט חנה געפרעגט אומרו־איק, — זי איז מיין. זאָגט איר ע וואָס ?

— איך בעט אייך, פאַדערט ניט פון מיר, וואָס איך קאָן ניט ענטפערן, — האָט דזשיק געזאָגט, — מען האָט מיך פאַרפירט אויף קרומע וועגן און נעמאַכט פון מיר א גנב, א פאַרברעכער; אָבער אויך צווישן גנבים אין דאָ א געוויסער מאָראַל, ניט אַרויסצוגעבן איינער דעם צווייטן. איך נעהער שוין הייגט מער צו יענער באַנדע און איך גיב זיך די מי צו ווערן אַן ערלאַכער מאַן, אָבער די גע־ווישן. איך בין א פאַרברעכער, אָבער אי קאָנט ניט דעם מאַן, וועלכער ליבט מיט דער גאַנצער קראַפט פון זיין ליי־דענשאַפטלאַכער נאַטור, און וועטעס לי־בע עס וועט ניט דערווידערט. ניט אַלע אין אַזא צושטאַנד.

— און פון וואַנען בין איך זיכער, אַז איר וועט ווידער ניט פאַרליגן איבער זיך דעם קאָנטראַל ? — האָט חנה געפרעגט דערשראָקן, — ווען א מענש גלויבט ניט אין זיינע איינענע קרעפטן, טאָ ווי זאָל אים א צווייטער גלויבן ?

— איך ליב אייך ניט מער מיט יענער וודיקער ליבע, וועלכע רויבט ביים מאַן זיין פאַרשטאַנד. ווייל איך האָב זיך אי־בערצייגט אין מיין ליבע אין האַפּזונגס־לאָז, — האָט דזשיק געענטפערט טרויי־עריק, — איך ווייס, אַז איר שטייט הע־כער פון מיר מיט אייער ריינעם לעבן און איידעלע געפילן, דאָס איך וואַג ניט מער צו דיינקען אַז איר זאָלט נעהערן צו מיר. הייגט קום איך צו אייך ניט מיט גלייבטער, נאָר אַלס פריינט אין נויט. איך וויל אייך באַפרייען פון אייער אומ־גליק און דערמיט נוט מאַכן כאָטש א טייל פון מיין מאַרבערבן קעגן אייך. איך פאַרלאַנג דערפאַר גאַרנישט, נאָר אייער פאַרציהונג.

חנה האָט מיט אירע גרויסע און טיי־פע אויגן אָנגעקוקט דעם שיינעם יונגן מאַן וועמעס געזיכט, עס האָט עדות גע־זאָגט, אַז ער רעדט ערנסט.

— אָבער מיין געוועזענע באַלעבאָס־טע, מרס. סערע שענהאַלץ האָט מיר נעזאָגט אַז איר יאָגט זיך נאָך מיר אום הארום, אַז עס איז נויטיק, דאָס מיר זאָלן אויף פאַראונדנליגן, און אַז איר זייט אַ באַנדיט, און א געפעראַלאַכער מענש. — האָט חנה וויי־טער נערעדט.

אויף דזשיק סאַליוואַנס געזיכט האָט זיך בעלייכט א וואַלק.

— א, סערע שענהאַלץ ! — האָט ער אויסגערופן. — זי האָט דאָך מיך דאָ־מאָלסט ניט דערלאָזן צו אייך, ווען איך בין געקומען איר הויז, אום אייך צו וואַרנען. זי איז דער טייל אין מענטש געשטאַלט, וועלכע עהאַט אייך דורך דעם קאַרטע ראַסיי נאָז פאַרשאַכערט אין דער דאָזיקער הויז פון שאַנדע אין זי איז דאָך אייער . . . .

ער איז פּולוגונג געבליבן שטיל און ער האָט ניט געענדיקט.

— וואָרום האָט איר זיך אונטערבראָ־כען ? — האָט חנה געפרעגט אומרו־איק, — זי איז מיין. זאָגט איר ע וואָס ?

— איך בעט אייך, פאַדערט ניט פון מיר, וואָס איך קאָן ניט ענטפערן, — האָט דזשיק געזאָגט, — מען האָט מיך פאַרפירט אויף קרומע וועגן און נעמאַכט פון מיר א גנב, א פאַרברעכער; אָבער אויך צווישן גנבים אין דאָ א געוויסער מאָראַל, ניט אַרויסצוגעבן איינער דעם צווייטן. איך נעהער שוין הייגט מער צו יענער באַנדע און איך גיב זיך די מי צו ווערן אַן ערלאַכער מאַן, אָבער די גע־ווישן. איך בין א פאַרברעכער, אָבער אי קאָנט ניט דעם מאַן , וועלכער ליבט מיט דער גאַנצער קראַפט פון זיין ליי־דענשאַפטלאַכער נאַטור, און וועטעס לי־בע עס וועט ניט דערווידערט. ניט אַלע אין אַזא צושטאַנד.

— און פון וואַנען בין איך זיכער, אַז איר וועט ווידער ניט פאַרליגן איבער זיך דעם קאָנטראַל ? — האָט חנה געפרעגט דערשראָקן, — ווען א מענש גלויבט ניט אין זיינע איינענע קרעפטן, טאָ ווי זאָל אים א צווייטער גלויבן ?

— איך ליב אייך ניט מער מיט יענער וודיקער ליבע, וועלכע רויבט ביים מאַן זיין פאַרשטאַנד. ווייל איך האָב זיך אי־בערצייגט אין מיין ליבע אין האַפּזונגס־לאָז